

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa K. B.
przeciwko Szpitalowi [...] w J.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanego
J. K. i [...] Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 maja 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Uzasadniając potrzebę wykładni przepisów prawnych skarżący, jako poważną wątpliwość wskazał występowanie w niniejszej sprawie zagadnienia prawnego, wywołującego zróżnicowane oceny prawne, a mianowicie konieczności wskazania kryteriów i zasad służących ustaleniu poziomu należytej staranności w rozumieniu art. 355 § 2 k.c. i art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (jt. Dz.U. z 2011 Nr 277 poz. 1634), wymaganej w procesie diagnozowania pacjenta przy uwzględnieniu profesjonalnego statusu lekarza oraz okoliczności udowodnionych w niniejszej sprawie takich jak sytuacja, gdy towarzyszące pacjentowi objawy chorobowe występują w kilku rodzajach schorzeń, rzeczywista choroba jest bardzo rzadka, a jej wystąpienie jest trudne do przewidzenia, a oczywiście błędna diagnoza i leczenie nie przynoszą skutku, zaś dany szpital nie dysponuje odpowiednim sprzętem do dalszych badań.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej miała wiązać się z naruszeniem prawa materialnego tj. art. 415 w zw. z art. 416 k.c. oraz art. 355 § 1 i 2 w zw. z art.

6 k.c. i art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, a także naruszeniem przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że istnieją przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecnictwie i piśmiennictwie utrwalony jest pogląd, że wskazane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne może uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania, gdy jest nowe, a zatem jeszcze nierozpoznane i jego wyjaśnienie przyczyniłoby się nie tylko do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy oraz wpływałoby na rozwój prawa (zob. m. in. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05 niepubl.). Poza tym skarżący nie sformułował zagadnienia prawnego w sposób, który wymagałoby jednoznacznej odpowiedzi Sądu Najwyższego. Przedstawione zagadnienie ma charakter otwarty, natomiast art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na sporządzającego skargę kasacyjną obowiązek szczególnie starannego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w którym należy wykazać, że na gruncie danej sprawy jest nie tylko możliwa, lecz wręcz konieczna zasadnicza wykładnia ustawy, mająca znaczenie dla prawidłowego stosowania prawa przez sądy powszechne (por. postanowienie SN z 20 lutego 2014 r. I SK 62/13 niepubl., postanowienie SN z 24 stycznia 2014 r. III SK 33/13 niepubl., postanowienie SN z 5 grudnia 2013 r. II CSK 244/13 niepubl.; postanowienie SN z 21 maja 2013 r. IV CSK 53/13 niepubl.). Skarżący nie wykazał, aby w zakresie kryteriów i zasad służących konieczności ustaleniu należytej staranności w związku z przytoczonymi w skardze wątpliwościami istniała potrzeba wykładni tych przepisów albo też, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecnictwie sądów.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Powód natomiast nie wykazał tak rozumianej

oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przede wszystkim skarżący nie wykazał naruszenia przez Sądy I i II instancji art. 415 w zw. z art. 416 k.c. i art. 355 k.c. Sądy te bowiem odniosły się do diagnozy postawionej przez lekarzy oraz dokonania aktów należytej staranności na podstawie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego i wyprowadziły wnioski.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 398²¹, 391 § 1 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. mając na względzie trudną sytuację zarówno życiową jak i materialną, w której znajduje się powód.